

אֵלֶּזְנֹת

לְעֵלְמֵנוּ עֵשֶׂת

פְּרֻשַׁת כִּי תִזְכָּא

הַס"ד, אֲדִיּוֹן הַנ"ע

שְׁלוּחַ הַקָּהוּ, וְכִי יָכוֹל אָדָם לְתַפֵּס צְפוּר שֶׁהִיא זְרִיזָה מִמֶּנּוּ לְעוּף וּלְהַמְלִט. אֲלֹא שֶׁבִשְׂעָה שֶׁהָאֵם יוֹשֶׁבֶת בְּקוֹן שְׁלֵה וּמְגִנָּה עַל אֶפְרוּחֶיהָ אֶפְלוּ אִם הִיא מִבְּחִינָה בְּצִיד אִין הִיא עוֹזֶבֶת אֶת הָאֶפְרוּחִים, וְכֵן הִיא נוֹפֶלֶת בִּידוֹ שֶׁל הַצִּיד. נִמְצָא שֶׁהָאָדָם עוֹמֵד לְנַצֵּל אֶת מְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ הָאִמֵּהִית שֶׁל הַצְּפוּר לְאֶפְרוּחִים שְׁלֵה. לְפִיכֵן אִמְרָה תּוֹרַתְנוּ הַקְּדוּשָׁה 'שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם', כְּלוֹמַר, אִין לָךְ רְשׁוּת לְנַצֵּל אֶת הַרְחַמְנוּת שֶׁבָּה כְּדִי לִלְכַד אוֹתָהּ ('עוֹלְמוֹ שֶׁל אָבִיא' עֵמוּד תְּסוֹ).

שְׁעִשׂוּ מַעֲשֵׂיהֶם בַּהֲצַנֵּעַ לִכְת

הַרְה"ק ה'הַתְּעוֹרְרוֹת תְּשׁוּבָה' מְעַרְלוּ זִיע"א טָרַח וַיִּגַע עַד שֶׁמְצָא אֶפְשָׁרוֹת לְקַיֵּם מִצְוֹת שְׁלוּחַ הַקָּהוּ לְפִי דִין תּוֹרָה. בְּסֵפֶר שׁו"ת 'אִמְרֵי יִשְׂרָאֵל' מֵהַגָּאון רַבִּי מֵאִיר אַרְאֵק זצ"ל, אב"ד בּוֹטְשָׁאטְשׁ וְטַאָרְנוֹב, אָנוּ מוֹצֵאִים תְּשׁוּבָה עֲרוּכָה (סִימָן קנח) עַל שְׁאֵלְתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן סוֹפֵר שֶׁבִקֵּשׁ תְּחַבּוּלָה לְקַיֵּם מִצְוֹת שְׁלוּחַ הַקָּהוּ, דְּהֵינּוּ, לְהַפְקִיר אֶת תְּרַנְגְּלָתוֹ בְּפָנֵי שְׁלוּשָׁה וְלֵאחֶר מִכּוֹן כְּאִשְׁרֵי תְּטִיל בִּיצִים וְתִדְגַר עֲלֵיהֶן יְקִים בָּהֶם 'שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם וְאֶת הַבָּנִים תִּקַּח לָךְ'.

וּבְסֵפֶרוֹ שׁו"ת 'הַתְּעוֹרְרוֹת תְּשׁוּבָה' (ח"ד סִימָן קנב) אָנוּ קוֹרְאִים אֶת מֵה שֶׁנִּרְאָה לַעֲנִיד: הַחֲפֵץ בְּמִצְוֹת ה' לְקַיֵּם מִצְוֹת שְׁלוּחַ הַקָּהוּ, יְהִדַר לַעֲשׂוֹת שׁוּבָה אוֹ יִכִּין מְקוֹם בְּעַלְיָתוֹ לְגַדֵּל שֵׁם אִיזָה זּוּגוֹת תּוֹרִים וּבְנֵי יוֹנָה, דָּאֵם יִמְתִּין עַד שֶׁיִּקְרָא קוֹן צְפוּר יַעֲבֵר זְמַנִּים טוֹבֵא, וּבְפֶרֶט בְּזִמְנוֹ הַזֶּה שֶׁהוֹלְכֵי דְרָךְ בְּמִקְוֹמוֹת מְפָקְרִין מוֹעֲטִים הַמָּה, כִּי הַכֹּל נוֹסְעִים בְּמַסְלַת הַבְּרִזֵּל וְלֹא מִתְרַמֵּי מִצְוָה זוֹ אֶפְלוּ לְאַחַד מִנֵּי אֶלְפֵי. וְאִמְנֵם שְׁמַעֲתֵי שֵׁישׁ בְּצוֹאֵת רַבִּי יְהוּדָה הַחֲסִיד ז"ל שֶׁלֹּא יְגַדֵּל אָדָם יוֹנִים בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, כִּי יֵשׁ סַכָּנָה בְּדַבָּר, אֲךָ מִכִּיּוֹן שֶׁעוֹשֶׂה זֶה כְּדִי לְקַיֵּם מִצְוָה רַבָּה, פְּשִׁיטָא שֶׁמִּצְוָה מְגִנָּה וּמִצְלָת וּיְקִים בוֹ לְמַעַן יֵיטֵב לָךְ וְהָאֲרַכְתָּ יָמִים. וְתִמְיָהָ בְּעֵינֵי שֶׁלֹּא רֵאִיתִי אֶת הַמְדַקְדָּקִים בְּמִצְוֹת לְנַהֵג בְּזָה, אֲךָ אוֹלֵי בְּאִמַּת נִהְגוּ כֵן אֲלֹא שֶׁעֲשׂוּ מַעֲשֵׂיהֶם בַּהֲצַנֵּעַ לִכְת ('רַבִּי שְׁמַעוֹן חֲסִידָא' עֵמוּד שַׁג)

סְגֻלַּת קְרִיאַת פְּרֻשַׁת שְׁלוּחַ הַקָּהוּ
שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם וְאֶת הַבָּנִים תִּקַּח לָךְ לְמַעַן יֵיטֵב לָךְ וְהָאֲרַכְתָּ יָמִים (כב, ז)

וְדַרְשׁוּ רַז"ל בְּמִדְרָשׁ, אִם אִין לָךְ בָּנִים תִּקַּח לָךְ, עַל יְדֵי מִצְוָה זוֹ תִזְכָּה לְבָנִים. וְאָמַר הַרְה"ק רַבִּי פִּנְחָס מְקוֹרִיץ זִיע"א שֶׁלְכֵךְ יֵשׁ לְחֲשׂוֹכֵי בָנִים לְקִרְוֹת פְּרֻשַׁת שְׁלוּחַ הַקָּהוּ, שִׁיחֵיהָ נִחְשָׁב כְּאִלוֹ קַיִם מִצְוָה זוֹ ('אִמְרֵי פִּנְחָס').

סְגֻלָּה לְבֵית חֵדֶשׁ

הַשְּׁנָה הִיא שְׁנַת תְּרַמ"ז, פּוֹרִים הַמְשַׁלֵּשׁ בְּעִיר הַקֹּדֶשׁ יְרוּשָׁלַיִם, יוֹשֵׁב הַרְה"ק רַבִּי אֶלְעָזָר מְעַנְדֵּל בִּידְרָמָן מְלַעֲלוֹב זִיע"א בְּרֵאשׁ שְׁלַחֲנוֹן עֲרוֹךְ לְכַבּוֹד הַיּוֹם מְקַף חֲסִידִים וְאִנְשֵׁי מַעֲשָׂה, עֵינָיו עֲצוּמוֹת, פָּנָיו לוֹהֲטִים, מַחְשַׁבְתּוֹ מְרַחֶפֶת בְּעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים. שְׂמַחַת פּוֹרִים קוֹרְנַת מִדְּמוּתוֹ. בְּסַעֲוֵדָה שְׁלִישִׁית, רַעוּא דְרַעוּוִי, וְסִבִּיבּוֹ חֲסִידִים שְׂשִׁים וְשִׂמְחִים לְכַבּוֹד הַשְּׁבֵת וְלְכַבּוֹד הַיּוֹם, זְמִירוֹת שְׁבֵת וּפְזוּמוֹנֵי הַפּוֹרִים נִשְׁמָעִים עַד גְּמַר הַסַּעֲוֵדָה, וְלֵאחֶר מִכּוֹן מִתְפַּלְלִים עֲרַבִּית בְּנִגּוֹן שֶׁל יוֹם טוֹב וְהַקָּהֵל מִתְחִיל לְהַתְּפַזֵּר. הַחֲסִיד רַבִּי שְׁמַעוֹן הוֹיזְמָן מַחְבְּרוֹן אֲשֶׁר שְׁבֵת בְּשְׁבֵת זוֹ אֶצֶל הַרְה"ק, נִגַּשׁ אֵלָיו כְּעַת כְּדִי לְהַפְרֵד וּלְחַזֵּר חֲבֵרוֹנָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן שֶׁפַקַח הִיָּה הִרְגִישׁ שֶׁדַּעַתוֹ שֶׁל הַרְבֵּי בְּדוּחָה עָלָיו, נִצַּל אֶת שְׁעַת הַכֶּשֶׁר וּבִקֵּשׁ שִׁיבְרַכְהוּ בְּהַצְּלָחָה לְרִכִּישַׁת בֵּית מְגוּרִים שְׁעֵמֵד אֲזוֹ לְמַכִּירָה בְּחֲבֵרוֹן וּמוֹשֵׁל הָעִיר הַפְּרִיז בְּמַחִירוֹ. נַעֲנָה לוֹ הַרְה"ק בְּחֻדוֹה: חֲשָׁקָה נִפְשָׁה בְּבֵית חֵדֶשׁ, הַשְּׁתַדֵּל לְקַיֵּם מִצְוֹת שְׁלוּחַ הַקָּהוּ, וְאִין לָךְ סְגֻלָּה בְּדוּקָה מִזוֹ ('יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעֲלָה' ח"ב עֵמוּד 011).

רַחֲמֵי הָאֵם

בְּעִיר הַקֹּדֶשׁ יְרוּשָׁלַיִם חֵי יְהוּדֵי חֲסִיד וְגָדוֹל בְּתוֹרָה שֶׁבָּנוּ יִצְאָ לְתִרְבוּת רַעַה רַח"ל. הֵיוּ חֲסִידִים שֶׁהַחֲלוּ לְרַדֵּף אָדָם זֶה עַל שְׂמִתְיַחַס הוּא בְּאֵהָבָה לְבָנוּ זֶה. הַגִּיב רַבָּה שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם הַגַּה"ק רַבִּי יוֹסֵף חַיִּים זִוּנֶנְפֶּלְד וְאָמַר: לְכַאֲרָה קֶשֶׁה לְהַבִּין אֶת מִצְוֹת

בא להזמינו לקיים מצות שלוח הקן, כי על גג ביתו קננו צפור ואפרוחיה. וה'דברי יואל' הודרו לקיים את המצוה. הוא טפס בזריזות על הגג, שלח את האם ולקח את האפרוחים ומסרם לחסידיו לגדלם ('האדמו"ר מסאטמר' עמוד 561).

מקל ארץ שקשקש בקו

למחרת הופעתו של הרה"ק ה'ברך משה' מסאטמאר זיע"א בתוככי ירושלים, קיים את מצות שלוח הקן. לעת ערב סמוך לשעה שתיים עשרה, כאשר נתנדע כי הרה"ק קיים מצות שלוח הקן בחצר ביתו של הרה"ח ר' דן שווארץ, מחבר הספר 'קן צפור', מיד התחילו נוהרים המון חסידים לעבר החצר, ותוך דקות ספורות היה כל החצר וסביב לה מלא וגדוש. אחרי השעה שתיים עשרה הגיע ה'ברך משה' אל החצר שם נודמנה הקו שהפקר הרשות לפני עשית הקו. שלח ה'ברך משה' את האם על ידי מקל ארץ שקשקש בקו, ואחרי שלוחה עלה על סלם גבוה כדי לקחת את הביצים. מה נהדר מאד היה המחזה עת ירד ה'ברך משה' מן הסלם ושמתה של מצוה יקרה זו זרחה על פניו, וכל הקהל פרצו בשירה 'מים על ימי מלך'. אח"כ נענה לבקשתו של הר"ר דן שליט"א ונכנס אל ביתו, שם היה מוכן שלחן ערוך ומפא"ר. ואחרי שתית לחיים וכו' לוהו הקהל בשירה וזמרה עד למכוניתו. משם חזר למעון קדשו. לא לחנם זכה הר"ר דן לארוח הצדיק בביתו, פי הלא מסר את נפשו בעד מצוה יקרה זו אשר כמעט נשתכחה וזכה מאות אנשים ברחבי תבל במצוה יקרה זו, וכן זכה ב' פעמים במצוה זו את הרה"ק ה'דברי יואל' זיע"א בהיותו בתוככי ירושלים בשנת תשכ"ה, וכן את הגאב"ד בעל 'מנחת יצחק' זצ"ל והרבה מגדולי ישראל ('מסע המלכות' פרק ה).

(מתוך הספר ספיר ויהלום להרב הגאון רבי מנחם מנדל פומרנץ שליט"א)

בלי הכנה למצוה

בהיות הרה"ק ה'אמרי אמת' מגור זיע"א במרינבאד בשנת תרצ"ז, ביום שבת קדש אחרי הסעודה הגיע לבקרו הגאון רבי אליעזר זילבער, יחד עם הגאונים רבי אלחנן וואסערמאן ורבי מנחם זעמבא ולשוחח עמו בדברי תורה. ה'אמרי אמת' הרצה לפנייהם באותו מעמד באור חדש בהא דמצות שלוח הקו נחשבת כמצוה קלה, דהרי בחלין (קלט): דרשינן מקרא ד'כי יקרא' פרט למזמן, ושוב אי אפשר לעשות שום הכנות לקיים מצות שלוח הקו, ואמר ה'אמרי אמת' דמצוה שאי אפשר לקיים על ידי הכנה כשאר המצוות שהכנתן היא חלק ופרט מעקר המצוה, ושבא לידו בלי שום השתדלות מצדו, חשובה מצוה קלה ולפום צערא אגרא ('שארית יוסף' ח"ג עמוד סד).

סעודת מצוה

בהקדמה לספר חדושי 'מנחה חדשה' על הש"ס, לרבי נפתלי חיים הורביץ זצ"ל, מובא בשם רבי אברהם שמחה הורביץ זצ"ל מברנוב, תלמיד הרה"ק ה'דברי חיים' זיע"א מצאנו, שיש לערוך סעודת מצוה אחר שזוכה לקיים מצות שלוח הקו. והורה הגאון רבי משה הלברשטאם זצ"ל לבעל מחבר הספר 'שלח תשלח' (ראה עמוד קטז): שאפשר לפרסם בשמו, שיש ענין גדול לעשות סעודת מצוה ביום שמקיים מצות שלוח הקו, ושראוי לאכל בסעודתו בשר ודגים וכל מטעמים.

מסר האפרוחים לגדלם

כאשר שהה הרה"ק רבי יואל מסאטמאר זיע"א בירושלים, היה מתארח בשבתות בבית תלמידו החביב והמסור הרב ר' ליפא שוורץ מנהל מוסדות סאטמאר בירושלים, ומשם יצא להתפלל במקומות הקדושים בטבריה צפת ומירון. בירושלים נודמן לו לקיים את אחת המצוות הנדירות ביותר. אחד מחסידי סאטמאר

שווקי קטר

חידון אֶלְצָנוֹת - נושא פרסים
היכן מזכר בפרשה זו המספר 40
אבל הכונה ל-39?

הפותרים נכונה יכנסו להגרלה אי"ה על סידור מתיבתא מנחה מעריב בהוצאת "עוז והדר". את הפתרונות יש לשלוח אלינו עד ליום שני למספר פקס: 077-470-26-81 או למייל: magdenot@gmail.com נא לכתוב שם, כתובת מדויקת וטלפון. בראש הדף לציין "עבור חידון לנוער".

פתרון החידה וכן שם הזוכה, יפורסמו אי"ה בגליונות הבאים

פתרון החידה - פרשת חוקת:

ש. מהם שני המקומות בהם מוזכר בפרשה זו "א-ד-ו-ס"?
 ת. פרשה זו מתחילה בהלכות פרה אדומה (במדבר י"ב). בהמשך, משה שולח שליחים למלך אדום כדי לבקש ממנו רשות לעבור בארצו (במדבר כ, יד).

שם הזוכה בסידור מתיבתא מנחה מעריב בהוצאת "עוז והדר":
פרשת חוקת:
ה' טוביה טוב מזכרון יעקב.

